

LA TUIES

— I l'agrada fer de modista?

— Gens. Però encara sóc massa petita

per fer de senyora

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LA ARAÑA BENEFACTORA

O LOS AMORES DE DORA

Rufasta, según nos han dicho, quiere dedicarse ahora a hacer leyendas medievales, y como muestra nos manda ésta, que creemos la había hecho para el Patufet y se la han devuelto. Disimulen y otro día lo hará mejor.

¿Es verdad que Pico ha dicho que La Noche toma cada día más excremento? ¡A ver si le hace sombra al Notil! No tendría nada de particular, porque La Noche es cosa que acostumbra hacer sombra. ¿Saben cuáles son los vehículos más tontos? Las diligencias. En el juzgado cada día tienen que instruir una porción.

Ahora, para que veáis que yo, cuando tiro por el cañón serio lo hago mejor que Muñoz Seca y no me patean, os voy a contar un cuento de la Edad Media. A mí, la media me tira mucho, sobre todo si es calada. ¿Ya sabéis cuál es el bar más popular de los barrios bajos? El baranda.

Pues sí, voy a descapellar todo el argumento. Vivía en Italia, en tiempos lejanos, un señor feudal que tenía muchos castillos, muchas torres y muchas almenas, que se decía el Conde Stable y cuyos abuelos habían estado en las cruzadas de Mollerusa de Arriba. El tal Conde, aunque tenía un grapado de años, se casó con una chica del pueblo, llamada Dora Ditta, que era inocente como una paloma y cándida como Matas, del Europa. Como la chica era completamente ingenua y el conde ya había hecho a todos, la noche de novios transcurrió más aburrida que una corrida de toros mala o una tarde de cine sin compañía. Pero ella, que era muy prudente, no dijo nada y se resignó con su triste suerte.

Una mañana, como no supiera en qué entretenerse, Dora se fué a pasear por un jardín propiedad de su ilus-

tre esposo, y le vino la idea de bañarse. Se desnudó, se metió en un lago y allí estuvo refrescando su gentil cuerpecito hasta que un jardinero que acertaba a pasar por allí tuvo una idea diabólica. Se escondió tras un árbol y en el momento en que salía la chica del baño la cogió por su cuenta y le demostró palpablemente que el Conde Stable olvidaba lamentablemente sus deberes de esposo...

Cuando Dora se deshizo, feliz y contenta, de sus brazos amorosos, corrió a buscar su ropa, pero ¡oh terror! todas las prendas habían desaparecido. Afortunadamente, un hada buena velaba por ella, en forma de una enorme araña, que en breves minutos tejió en derredor de su cuerpo una especie de taparrabos (¿se llama así?), después de lo cual desapareció vertiginosa.

Así pudo Dora regresar a su casa ocultando lo más íntimo de su persona a las miradas indiscretas y cubrir su cuerpo con otras prendas.

Si aquel día se sentía feliz Dora Ditta, el Conde Stable no lo era menos. Figúrense ustedes que había recibido de un famoso mago unas piladoras de Hércules capaces de devolver la potencia a unos zorros de limpiar el polvo. Y aquella noche, el señor feudal se aprestó a cumplir por vez primera sus deberes matrimoniales.

Calculen ustedes su sorpresa al ver la prenda íntima que cubría las sonrosadas carnes de su mujercita por obra y gracia de la famosa araña.

— ¿Qué es esto? — pre-

guntó lleno de asombro. Y Dora, que desde que conocía el amor, había aprendido a mentir, exclamó con el mayor aplomo:

— Ya ves, como tú no te acordabas de mí, se me habían hecho telarañas...

RUFASTA

Fabulista y autor de muchos romances de ciego.

UN DRAMA

ULTRAVIOLETA

La escena representa, con aquella seriedad propia de estos casos, la antesala de la alcoba de una esposa infiel, que es hija de Masquefa. Silencio ambiguo. Ayes, suspiros y quejidos de somnolencia. De vez en cuando se oyen téticos y escalofriantes gritos de «¡Ay madre!» «M'assasines!» «Em moro!»

ACTO I

Entra el marido de la masquefina, mirando contra el gobierno y escupe por el lado izquierdo.

(Aquí va a pasar algo. Ya lo veréis.)

ACTO II

(Bueno, en este acto no pasa nada, pero conviene ponerlo para cobrar más derechos.)

ACTO III

En el campanario de la catedral, tocan las ocho. Nuevos suspiros en la alcoba. El marido pasea febrilmente por la escena y exclama:

— ¡Ah! (Emoción.) (La cosa se enreda. ¡Al tantol!)

ACTO IV

Toca un cuarto de nueve. Dentro, rumor de alas y batir de besos. Empieza a cantar un grillo.

El marido vuelve a exclamar:

— ¡Ah! (Una silla se estremeció levemente.)

ACTO V

Tocan dos cuartos de nueve. (¡Ya veréis, ya veréis qué pedo de razones va a haber!)

ACTO VI

Tocan tres cuartos. El marido, como herido por un rayo de estos de pega griega, se dirige furibundo a la alcoba y mesándose los cabellos, grita a todo pulmón, mordiendo las dos orejas:

— ¡Ya me habéis acabado los cuartos!

La esposa infiel contesta pusilánime:

— ¡No seas indio! Dentro media hora volverá a darte los el reloj. ¡Apa!

El marido reconcentrado:

— ¡Ah!

Cae el telón. El grillo sigue monoritmico su canto nocturnal. Las butacas van a parar en ruidoso tumulto al escenario. Ya os lo he dicho que pasaría algo. ¿Lo veis?

VIC TARUGO

NOTAS DE SOCIEDAD

Acaba de salir para Guatemala en compañía de la bella esposa del marqués de la Encerada, el joven secretario de finanzas del Ministerio de Hacienda, Luisito de Penebello.

No ha habido setas, gracias a la agilidad de la aristocrática pareja.

Se nos anuncia el ya efectuado enlace de la bellísima hija de los condes del Desengaño, con el distinguido chófer que tenían a su servicio.

El acto se ha celebrado en la más estricta intimidad y para abreviar las cosas, se ha bautizado seguidamente al chico que había salido de trascantón.

DOLLY

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.ª - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOU

El càlcul difícil

Tenim a Barcelona l'Inaudi, el cèlebre Inaud, aquell senyor que juga amb els números amb més netedat i rapidesa que En Samitier amb les pilotes. L'Inaudi ja és vell, però el seu cervell no ha perdut aquella agilitat prodigiosa que el va fer cèlebre a principis d'aquest segle.

Ell soluciona, al minut, el problema numèric més complicat i més difícil, i sense el més petit dubte, sense la més lleugera vacil·lació.

Dilluns, al teatre Barcelona, algú presentà l'Inaudi a un *fils à papa*, jueguista, divorciat i a qui son progenitor ha hagut de pagar tres o quatre cops els drets per a evitar que el jutjat en fes una de les seves.

— I vostè sap resoldre tots els problemes que se li plantegen? — li preguntà amb sorna el *niño bien*.

— Sí, senyor — respongué l'Inaudi —. I mai m'he equivocat.

— Vaig a plantejar-n'hi un que a ben segur no el sabrà resoldre.

— A veure.

— Vostè sap quants diners tinc?

— No, senyor. Però ara jo'n hi posaré un altre, referent a la seva persona, al que tampoc sabrà contestar-me. Vostè sap quants diners deu?

El xasquejat impertinent, davant d'aquell mi-quel, obtà per donar mitja volta, convençut de què amb l'Inaudi no hi ha res a fer...

L'elogi indelicat

Si no perquè ja s'ha abusat massa d'En Pich, li podríem penjar aquesta, que és rigorosament autèntica i que varem sentir res menys que a l'Ateneu, lloc, malgrat la seva aparenta austeritat i rigidesa, el més divertit de Barcelona ara que no hi ha quasi noctambulisme ni gatzara paral·lelesca.

En una penya de l'entressol, uns escaquistes parlaven, també, de l'Inaudi.

— L'has vist, tu? — interrogà un d'ells.

— No. Però un amic meu va anar a veure'l i em va explicar coses meravelloses...

— Què dius?

— Sí! Figura't que diu que extreu arrels més depressa que un dentista i més bé que un porc...

La mascota de «La Tribuna»

Un bon amic, fidel llegidor de LA TUIES, ens remarca que, la passada setmana, en dedicar a La Tribuna el cant fúnebre que li devíem, ens oblidàrem del principal personatge de la redacció. Té raó. En Cases, quan va fer el seu cuplet a la Portaferrisa, s'oblidà de la cullera monumental que hi havia enfront del carrer del Duc de la Victòria. Nosaltres no volguérem ésser menys que En Misteriò i ens oblidàrem dos coses: En Costa i el seu gorro de punt, que bé mereixien una glosa.

En Costa, l'inseparable d'En Jordà, amb qui

tan acuradament traduí *Juventut de Príncep*, *El misteri de la cambra groga* i altres obres que assoliren grans èxits en el teatre català, fou, durant dos anys, en la darrera època de *La Tribuna*, el seu director. Millor dit, el seu bastaix. Amb això creiem fer el seu millor elogi. Així com molts redactors no es llevaven fins a migdia, ell, a quarts de deu del matí ja hi era i amb un interval d'una hora i mitja per anar a dinar, s'hi estava fins a les vuit o quarts de nou del vespre. Ell no feia més que dues coses: treballar i renegar. Cridava s'excitava; renegava com si hagués fet oposicions a un premi de la Lliga del Mal Molt i maleïa el diari, els redactors, l'impremta i el país en que vivim, però la ploma, les estisores, les quartilles i el pot de la goma no paraven un moment i l'original anava als tipògrafs a carretades. Per fi, quan li anunciaven que ja havien tancat i que al cap d'un quart li pujarien la primera edició, fresca encara de tinta, l'home, que havia estat tota la tarda cridant, s'assenyava, encenia un cigarret i començava:

—Doncs, sí: quan jo estava a *La Publicitat*, va venir a Barcelona l'Emilià Iglesias amb els pantalons foradats...

Malgrat el seu caràcter d'una facilíssima irritabilitat, com que tenia un cor d'àngel, els redactors en feien lo què volien. Movia un escàndol a un i al cap d'un quart ja ni se'n recordava.

Així que s'apropaven els primers freds, En Costa cobria el seu cap, de por d'encostipar-se, amb un gorro de punt blau, que amorosament li havia teixit una neboda seva. Allò li donava un aspecte de príncep eslau que ens feia molta gràcia. Si un dia estava malalt, els redactors li agafaven el gorro i se'l posaven quan havien de donar alguna ordre, com si fos un emblema de jerarquia...

Un dia, En Costa es va cansar d'aquella vida. Se'n va anar cap a Figueres, la seva terra, a viure la vida tranquil·la de la bona llar, del bon tabac i els bons llibres. I es va endur el gorro. Quatre mesos després, moria *La Tribuna*. Perquè *La Tribuna*, sense En Costa, no podia viure, i menys encara sense el seu gorro, que venia a ésser, per a aquella casa, com una mena de mascota.

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

—Tafoll, mestressa; no feu ensenyar aquestes coses al garrinet.

—Què vols que hi fassa, jo?

—Tapeu-lo amb les vostres faldilles, dona.

L'amor internacional

UNA amiga nostra, que fa deu anys explota, a Sant Gervasi, un negoci de molt moviment, ha fet un estudi de les diverses categories de clients quines exigències, capritxos o com es vulgui dir, tenen de satisfer, a força de voluntat, les seves pobres pupiles.

Una de les classificacions que ha establert, és la de les nacionalitats.

L'anglès, segons ella, arriba a *puesto*, no fa salon, agafa la primera que se li presenta, fa la feina, dóna una pela de propina i s'en va sense quasi dir bona nit.

El francès se les fa presentar totes, els parla de París, demana la mar de coses estranyes i no dóna anguila perquè diu que no en duu de solts.

L'espanyol fa dos hores el pelma, agafa la pitjor, i un cop al quarto li pregunta com és que es va decidir a fer aquella vida.

R. OVELL DE LOU

L Argelogue

— El metge m'ha recomanat banyes de peu per calmar-me els nervis. No sé pas on es creurà que els tinc els nervis!

De bona fusta

EL respectem massa per a estampar el seu vertader nom en les columnes d'aquest irreverend. És un vell, molt vell periodista, gran crític musical i excel·lent home. Ningú sap quants anys té, però pels fets que recorda i explica amb tota mena de detalls, se'l suposa quasi centenari.

Malgrat els seus anys, l'home, que encara conserva bona vista, es mira sempre a les xicotes maques amb un excessiu interès.

— Però — li diguérem l'altre dia — encara li fan goig?

— Que si me'n fan? — respongué el vellet amb una veu ferma i segura —. Si tornés jo als vuitanta anys!...

F. ADRINET

La lliçó difícil

AL SCENARI d'un music-hall del Paral·lel a aitjaven l'altra tarda varies xicotes noves. Entre elles n'hi havia una que portava el nom de *Luisita de Mesa*, i que no entrava en cap cuplet ni per equivocació. Creiem inútil dir que

— T'agrada aquesta vida?
— Veuràs; això depen per la bandá que una s'ho pren.

no sabia música, perquè això ja és corrent, però a més d'això, era tan ruca que no hi havia manera de treure el més petit profit.

Ja sens esperances de res, e el mestre li digué:

— Assaitgem el *Ku-klux-klan*.

El bon concertista confiava que, tractant-se d'una cosa que no hi ha cap raspa que no la sàpiga de memòria no hi hauria cap topada, però, sí, sí!

Allá en las catatumbas
de la ciudad de Nueva York...

— No, *Luisita* — interrompí el mestre —. *Catacumbas*, no *catatumbas*...

— Ah, sí, sí! És veritat! Tornem a començar. Repetició i segona edició de la pifiada.

— No, senyoreta! *Catacumbas*...

— Té raó, té raó... Repetim...

Inútil dir que al tercer cop, la xicota es va equivocar, com de costum.

Aquesta vegada, el mestre obtà per no dir res i dir que ja estava bé. Era la manera de no enfadar-s'hi més.

— *Qué le parece, la niña?* — interrogà la mare del fenomen.

Només mancava allò al músic per a fer-li perdre els estreps.

— *Opins que es una notabilidad* — va respondre.

— *¿De verdad?*
— *De verdad. Hasta ahora, todas las mesas que yo habia visto, tenían cuatro patas, y ésta veo que nada más tiene dos...*

P. ASTISSE

Bon ull

EN Rius, un xicot molt amic de la barrila, però que no estava perro mansos, va entrar aquell vespre a una botigueta del carrer de Sant Pau, molt neta i reservada, i demanà:

— Me'n vol donar de dos rals?

El que estava a darre, el taulell va somriure.

— Passi per aquesta porta, que li pendrem la mida.

A En Rius se li van obrir uns ulls com unes taronges, però, com que ell era un home modernitzat i totes les coses noves li agradaven, es va dir: «Veurem que és, això!», i es va ficar botiga endins.

Redell! I quin salt li va donar el cor — d'una manera o d'una altra hem de dir-ho — quan contemplà l'escena que s'oferia als seus ulls!

Figureu-vos una xicota formosíssima, jove, estesa negligentment damunt d'un canapè i abillada — millor dir, despullada — d'una manera que allí hauria caigut la virtut de qualsevol ermità.

En Rius no va pensar-s'hi ni un moment. Ràpid com una fletxa anava a llençar-se damunt la beutat, però aquesta el deturà amb un moviment de la mà dreta a l'ensems que cridava a l'empleat que estava al mostrador:

— Manel! Del número nou!

F. ARDASSA

Baix... baixet...

Contes d'una ingènua

FLORS DE PERVERSITAT

FLOR D'UN DIA

GENI i figura...!
Eternament seré la mateixa.
M'avorria en el Cassino de Deauville. Havia perdut tot lo què portava. L'administrador, cerimoniós, se m'acostà:

— Si la senyoreta desitja un avenç...

— Mercès.

La ruleta seguia la seva cançó monòtona, odiosa...

Suaument, pres d'una emoció estranya en aquests llocs d'audàcia i frivolitat, se m'assentà al costat un jove, correcte, cohibit, sense gosar adreçar-me la paraula.

Em va ésser simpàtic desseguida.

— Ha perdut? — li vaig demanar.

— Sí; seguint-la a vostè. No havia jugat mai, però en sortir de l'hotel m'he atravesat amb vostè en el camí, he fet girar l'auto, i seguint els seus passos m'he trobat en aquesta sala.

— Sí; i seguint el meu joc, s'ha trobat sense un lluit.

— S'equivoca, senyoreta; me'n queda un i... tinc vint anys. Un lluit i vint anys són encara la felicitat d'una nit.

— Perquè la felicitat siga complerta, sobra el lluit. Dongui-me'l.

Sense demanar-me més explicacions, deixà caure la fitxa roja i nacarada damunt de la taula.

— Ha dit vint anys, veritat?

— Justos, senyoreta.

— Un lluit al vint!

Roda de nou l'esfera radiada. Salta la bola en un traqueteig d'ossos repulsiu.

Les jeux sont faits.

Silenci. Emoció. Jo, a peu dret, espero sense interès el resultat.

Le ving noir.

El jove enamorat obre uns ulls com unes taronges.

Demana el croupier:

— Le plein?

— Reste.

El jove no s'atreveix a dir-me res. No obstant, els seus ulls inicien una súplica.

Roda de nou l'esfera. Salta eshojarrada la boleta...

Le ving noir. Repeté!

— Cobri, jove!

Dues hores després. En la cambra del meublé.
— No es podrà queixar de mi, Eugeni. Crec que li he pagat bé el meu caprici.

I ara, oblidi'm! Això ha estat una rodada de ruleta, però... sense repetició.

TARONGINA

Just s'acabaven de casar i ja les murmuracions prenién cos entre els assistents a la boda.

Realment, tant ell com ella havien donat molt que parlar i se'n contaven potins de to pujadíssim.

Un dels concurrents tingué una frase felicitosa:

— Molt bé que llucixi la flor de tarongina, però solament com a diadema. Lo demés haurien de ser clavells vermells i ben esbadellats.

UNA VIOLETA

En les reunions, l'Isabel sempre es perdia pels reconcs ombrívols i silenciosos.

— No és d'estranyar, pobreta, és tan modesta! Com la violeta, sap?, que sempre descapolla i floreix en els llocs més solitaris.

GIRASOL

La viudeta l'havia deixada, en els seus trenta anys fogosos, en el més desesperador dels desconsols.

Però, afortunadament, donya Muria tenia amics molt afectuosos que l'aconsolaren en els seus moments de nostàlgia.

Als començos, li costà molt de decidir-se. Temia els compromisos. Passà el temps i un dia, per fi, trobà una solució. Fou una tarda calurosa d'estiu. Un dels seus apassionats li tenia enrodonada la cintura, sentats en un dels bancs del jardí. Ella es resistia heroicament.

Un gira-sol, magnífic, detonant, coll-torsat d'esquena al sol, en fruita les delícies sense aguantar-ne els ratjos marcidors...

Una idea diabòlica, luxuriosa, encengué les sancs de la caliginosa viuda.

Desde allavors, a donya Maria la coneixien els seus amics per la Girasol.

Laura Brunet

— Haveu renyit amb en Lluis?
 — Si; he sapigut que la seva dona l'enganya i, cornut per cornut, prefereixo el meu marit.

Resultats d'un mal entès

EREN quatre companys que cada tarda feien la manilla a «La Antigua Progresiva», societat d'esbarjo del Clot, sense filiació política definida. Feia molts anys que es coneixien i ni

solters ni casats havien deixat mai d'ésser bons amics.

Entre ells hi figurava En Manent, comissionista representant d'objectes de metall d'una important casa d'Alemanya, i En Salvat, tenedor de llibres d'una fàbrica de teixits del carrer de Sant Joan de Malta. Aquest darrer era casat amb una xicota molt bonica, molt carinyosa i molt bona noia, educada segons uns principis molt severos, que a cada moment estava a l'església i que anava sempre carregada de rosaris, escapularis i estampetes.

Una tarda, En Manent comparegué a «La Antigua Progresiva» amb un paquetet embolicat amb paper fi.

— Què és això? — li preguntaren tots.

— Una mostra d'unes estatuetes molt boniques que m'envien per vendre. Ja he aconseguit dos comandes: una de cent peces i una altra de vuitanta.

I, dient això, desfèu el paquet. En efecte, el bibelot era de molt efecte.

— Vaja, vos vaig a fer un regal — digué —. Ofereixo aquesta estatueta a qui millor respongui a la pregunta que vaig a fer-vos.

Tots obriren unes orelles de pam.

— Què és lo que vos agrada més d'aquest món?

— Home! — respongué un —. Quina pregunta de fer! Doncs... i pronuncià un verb de la primera conjugació que lo mateix significa fer certa operació per començar a filar la llana, que practicar aquell acte pel qual Adam i Eva foren expulsats del Paradís.

— Això no es diu així — respongué el segon amic —. Es diu: sacrificar a Venus.

— No, home, no! — va dir, llavors, En Salvat —. Es diu complir amb els deures matrimonials.

— T'ú has guanyat l'estàtua, Salvat! — contestà En Manent —. Té, i que la puguis conservar molts anys.

En Salvat, en arribar a casa i contar l'origen d'aquell regal, no s'atreví a dir a la seva muller la veritable resposta que li havia valgut el premi.

— He dit que lo que més m'agradava era anar a missa — explicà a la seva dona —. Com que En Manent és molt catòlic...

— Ah, sí?

— Sí, dona. Sinó que ell no ho diu, per a que els amics no se n'hi burlin...

Al cap de pocs dies, amb motiu del sant d'En Manent, la colla dels quatre amics, amb les seves mullers respectives, varen anar a Vallvidrera a fer un dinar.

La més gran alegria regnà durant l'àpat. En un moment en que En Salvat va anar a cercar aigua a una font propera, En Manent s'acostà a la seva muller:

— Senyora: la felicito. Vostè deu estar contentíssima del seu estat matrimonial. Precisament,

l'altre dia li preguntaren al seu marit què era lo que li agradava més fer en aquest món i la resposta que va donar-nos ens convencé de que vostè deu ésser molt feliç.

— Sí... en efecte — respongué la dona —, però cregui que no ho vaig acabar d'entendre...

— Com?

— Figuri's! Des de que som casats, només tres vegades...

— Què diu?

— Tal com sent. La primera va ésser el dia del casament. Va quedar molt bé. La segona, es va cansar a mitja. I la tercera, s'hi va adormir..

B. RUGUETA

El camí del vici

A l'escriure aquest títol no em refereixo a aquell drama d'En Marsillach, traduït per l'«Amichatis», on es demostrava com un i una en fan una pila, que val més ésser dona alegre que dur una vida trista i que quan la seva estrena va escandalitzar una pila de crítics moralistes de pa sucat amb oli.

No. Jo faig al·lusió a un record de la meua joventut esvalotada i desprovista de preocupacions, d'aquells temps feliços en que jo només em preocupava de jalar, de beure, de fumar, de gastar-me els diners que m'enviaven de casa i de no anar a classe ni que m'amenaressin amb el *cese*.

En aquella llunyana època, jo tenia—perquè sóc un home que mai m'he privat de res — una amigueta al carrer de Casanova, quins favors compartia jo amb set o vuit amics de quota que la xicota tenia, ni més ni menys que si el seu piset hagués estat una cooperativa amorosa.

Un vespre de confidències, jo, com acostumen a fer tots els homes quan es posen sentimentals, li vaig preguntar:

— Escolta: i tu, com va ésser que et vas llençar a aquesta vida? Qui en va tenir la culpa?

— Una amiga de col·legi — em respongué.

— Ah! — vaig dir jo com s'acostuma en aquets casos. — Aquestes males companyies! Aquestes criatures prematurament pervertides!...

— No, no... No va ésser res de tot això...

— I doncs?

— Ja t'explicaré. Jo m'havia educat en un pensionat, del que vaig sortir als catorze anys. Llavors jo, era pura, completament pura, i ignorava tots els misteris de la vida sexual. No tenia amigues, excepció feta de la Carolina, una noia innocent com jo, que tenia dos anys més i que al poc temps de sortir del col·legi, es va casar per conveniència de la seva família, amb un parent de Tortosa al qui ni quasi coneixia.

La pobra criatura tenia una por horrible al matrimoni.

— Ai! — em deia plorant com una Magdalena —. Tant que diuen que es pateix, la nit de nuvis!

— Aquests polvos no m'acaben de satisfer.
— Tu sí que rai, mai diries prou.

Jo, més valenta, o, tal volta, d'un temperament més inquiet que el seu, no compartia els seus terrors. És més. A mi no m'hauria fet res ocupar el seu lloc en dia tan assenyalat i sotstituir-la en tot i per tot.

— No tinguis por, dona! Això ho diuen!

— No, no...! — seguia ploriquejant la criatura —. Jo me'n recordo, quan es va casar l'Amèlia, la meua cosina, que l'endemà estava tota aplanada i ullerosa, amb una cara groga que semblava que l'acabessin de treure d'un ninxo!

— No t'espantis, dona, no t'espantis... Veus? En canvi, jo estaria tota contenta, de casar-me...

Et recordes la Conxita, que ens deia que és tan feliça des del seu matrimoni?...

Així calmava jo els seus terrors, terrors que en lloc d'esverar-me no feien més que excitar la meva imaginació desperta...

Una tarda que va venir a casa, li vaig preguntar: — Oi que m'ho explicaràs tot, lo que és la nit de nuvis?

— Ja ho crec! — jurà la meva amiga —. La primera lletra que escrigui l'endemà, serà per tu!

Figura't amb quina impaciència vaig descloure, quinze dies després, la lletra que des de Montserrat em va enviar la núvia! Però la meva impaciència es va transformar en fúria quan vaig llegir:

«Estimada amiga: Hem arribat aquí a dos quarts de dotze, després d'un viatge felicíssim. El temps, magnífic, encara que el fred sigui excessiu. El panorama que des d'aquí es divisa és preciós. El Cavall Bernat és un espectacle incomparable. Demà t'enviaré unes postals. L'Enric em prega et dongui records, a l'ensem que tu tramets els nostres a la teva família. T'abraça la teva feliça amiga

Lluisa.»

I res més! La traició de la Lluisa em va indignar tant, que vaig estripar la lletra, la vaig patejar i, plorant de ràbia, vaig dir:

— Després de casades, totes són iguals! Cap vol

— Si En Lluísot em torna a demanar lo d'avui, renyirem. Aquestes coses no es demanen.

dir res! Sí? Doncs, ja que la meva amiga m'ha traït, ja veurà com les gasto. Ara m'ho faré explicar tot pel meu cosí.

BAR ANDA

“Time is money”

EN un carrer de l'Aixamplis — no cerquin cap a l'esquerra, que és al centre — hi ha una casa de baixos i primer pis ocupada, respectivament, per un garatge i una senyora que es guanya la vida gràcies a lo bé que tracta als seus clients, nombrosos i distingits.

Ella no vol dependre de cap *mamá* que se li quedi el cinquanta per cent brut dels seus ingressos. Treballa per compte propi i no té ni minyona. Reducció de despeses, economia en el preu, és el seu lema. Però com que es pot donar el cas de que estigui amb feina i vingui algú a trucar i destorbi el treball, la dona, així que reb la visita d'un client, penja a la porta del seu pis el següent cartell, que brindem a totes les professionals que estimin la rapidesa i l'economia:

«La senyoreta Matilde està en aquest moment ocupada i prega al que vingui no truqui i se'n vagi a esperar-la al bar del costat, on ella vindrà dintre pocs minuts a posar-se a les seves ordres.»

KAR PANTA

Una prima

SINO perquè la *senya Antònia*, la *mamá* de la *Chelito*, és ja massa vella, li penjaríem aquesta anècdota, rigorosament històrica, però no ens volem ficar amb les canes.

Una cupletista del Paral·lel, d'aquelles que saben administrar-se, va atrapar, recentment, un senyor de Tarrasa — de Tarrasa havia d'ésser! — que li va oferir cinquanta duros per dormir amb ella una nit.

La xicotona no badava i volgué lligar bé les coses. Li va dir, lo més seriosament del món, «que ho consultaria amb la *mamá*». L'endemà li va tornar la resposta. Estava conforme i si volia, seria aquella mateixa nit.

L'endemà al matí, quan el Don Joan terrassenc s'alçà del llit deixant-hi a la noia que encara estava un xic cansada, se n'anà cap a trobar a la *mamá* i amb la més gran sorpresa per ella li entregà cent duros.

— Com? vostè s'equivoca! — digué la *mamá* de la cupletista, que encara era honrada per certes coses, sobretot per qüestió de diners.

— No, senyora, no! Estic molt content i vull demostrar-li així...

La dona, llavors, reflexionà i, somrient:

— Així, vostè, té dret a una prima...

I afegí, amb un somriure engrescador:

— Estic a la seva disposició.

Creiem inútil dir que el bon terrassenc, per molt terrassenc que fos, no es va sentir amb cor d'acceptar l'oferta.

J. SALVI

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envlin propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

La decepció

LA Ramoneta, la na d'En Pons, va cedir, després de les d'insistència, a precés del Mane tenedor de llibres de la casa, que no la deixava ni a sol ni a ombra. Mai ho hagués fet!

El Manel, que era alt, ben plantat i bastant afavorit per dama Natura, era, en el moment psicològic, de lo més gris i fat que es pugui imaginar. De manera que la pobra Ramoneta, que es prometia una tarda deliciosa es va trobar amb una estona d'avorrimient entre els braços d'aquell home indelicat i grosser.

La separació fou bastant glacial i la dona abandonà l'hotel on havia passat l'aventura a marxes dobles, refugiant-se cap a casa on es va donar als dimonis per haver tingut la debilitat de dir que sí a aquell pocalolta.

L'endemà, En Manel volgué, un moment que ella estava sola, cercar-li conversa per tornar a la càrrega quan fos possible.

Però ella estava escarmentada.

— Aj, no, no, Manel. Miri, què vol que li digui? Ahir, quan érem allà dalt no vaig experimentar cap il·lusió. Fins em va fer l'efecte que allò no era enganyar al meu marit.

K. BRITET

Una broma

JA n'érem de plagues, ja, la colla dels tranquils, en la nostra joventut! N'haviem fet de verdes i de madures! A totes les «cases» ens coneixien, i ja no ens deixaven ni entrar.

Un dia vàrem voler jugar una broma a la «Pepita», la més reposada de les mestresses, i en vàrem sortir amb la cua entre les cames. Mai perd la serenitat aquella dona!

Anàvem deu, i per donar el *pago* al vigilant, vàrem entrar de dos en dos i ens reunirem a mitja escala.

Després ens vàrem col·locar en fila davant de la porta del pis i posant-nos a la mà un objecte del qual tots n'érem afortunats i afavorits posseïdors, trucàrem cautelosament.

S'obrí la porta i aparegué la «Pepita».

Un de nosaltres preguntà enorgullit:

— Perdoni, senyora: és aquí que compren fusells de carro?

La «Pepita» se'ns quedà mirant un moment, i després, tota calmosa, contestà:

— Prou! Ja ho crec! Però no farem res!

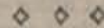
— I això?

— No en fem aquí de carros per criatures. Han d'ésser més grossos els fusells!

I ens va deixar palplantats davant de la porta sense esma de contestar-li.

No hi ha qui la «lesbanqui» a la «Pepita»!

EL NOI FORMAL

Actitud imperdonable

VOLS baixar a escoltar un xic de música? — vaig preguntar aquella nit, en acabar de sopar, a la meua jove muller.

— No! Estic cansada... Hem caminat molt aquesta tarda... Però si no et vols ficar encara al llit i et vols estar una mica a baix, ves-hi... Ja saps que a mi això no em fa res...

En efecte, la Cristineta, amb qui jo estava unit pels més lligitims llaços des de feia dos anys, era la esposa ideal. Amable, carinyosa, enamorada fins al romanticisme, i, malgrat això, tan raonable i tan pràctica! Estava tan segura de mi — i no s'equivocava, puix, a dir veritat, sense que jo m'avergonyeixi, no l'havia enganyada mai — que no li sabia greu que jo me n'anés sol a la nit al cafè o al teatre, quan ella estava fatigada o no es trobava bé...

Feia vuit dies que érem a Biarritz, acabant l'esciu. Posàvem en un hotel cosmopolita d'aquells on hi ha de tot: financiers, polítics intrigants, jugadors de ventatja, rics d'ara i entretingudes de primera quota.

Al *hall* hi havia una mena de *souper dansant* amb una orquestra de negres que formava un conjunt bastant acceptable.

Vaig resoldre, doncs, ficar-me al ascensor — en aquest cas, descensor — i anar a beure una copa de conyac tot escoltant les estridències del jazzband.

Així que vaig haver penetrat a la sala, la visió d'una superba rossa que cremava *klonaris* tota sola davant d'un ponx, em trastornà l'esperit. I que n'era de bonica! Durant l'estona que jo vaig romandre a la sala, no em vaig donar compte ni de les exòtiques composicions que tocava l'orquestra de color de betum, ni de les filigranes que feia la parella de ball de la casa, ni dels dotze francs que em van cobrar per unes gotes de Martel. Els meus sentits varen concentrar-se exclusivament en les cames deliciosament tornejades que mostrava amb impudic desenfado per sota la taula la rossa desconeguda.

Encara no eren quarts de dotze que jo vaig rependre el camí de la meua cambra a fi de fer pagar a la meua dona les conseqüències d'aquella estona de *souper dansant*, conseqüències que sabia jo per endavant acceptaria amb la satisfacció i l'entusiasme que hi posen totes les mullers joves i una gran part de les granadetes.

Vaig penetrar a la nostra habitació i al moment d'anar a donar el llum vaig sentir la respiració un xic agitada de la meua dona que denotava la afició amb que havia agafat el sou.

Sense tocar l'interruptor, ni dir un mot, vaig apropar-me, llavors, al coixí i allí les meves mans enfebrides i freturoses començaren a acaronar el seu cabell deliciosament ondulat. Després, castament, els meus llavis estampiren un petó damunt del seu blanquíssim front. Després... *buena*, després varen anar desenrotllant-se la mar de coses, sense que la meua muller abandonés aquella són reparadora a que estava entregada.

I, veus aquí que quan ja va arribar el moment en que el meu instint reclamava imperiosament que la meua dona adoptés un paper un xic menys passiu, em va semblar convenient encendre el llum. Horror i maledicció! Aquella sala no era la meua ni aquella habitació la que nosaltres ocupavem!

La dona que estava al llit — una jamaona prematurament envellida, sens dubte per haver ofert massa sovint els seus encisos a l'amor — al veure'm feu un crit de sorpresa. Jo, més mort que viu, em vaig dirigir cap a la porta, mormolant:

— Senyora... perdoni... jo comprenc que la meua conducta és inexplicable, però...

— I e, clar que ho és! — respongué la dona ofesa —. Creu vostè que hi ha dret a anar-se'n deixant-me sola després de l'estat en que m'ha fet posar en aquesta mitja hora!

F. ALET

La innocenta confessió

El pare Ramon era ço que es diu un sant. Les qualitats que irradiaven en ell eren principalment la bondat i el perdó; per això tots els baillets del poble volien confessar-se amb ell. Per això totes les donzelletes el cercaven a ell per a confiar-li les seves lleugereses. Però mai havia quedat el pare Ramon tan perplex com el passat diumenge, en que la Rosons, un fil d'or de setze anys amb el rostre innocent d'un angelet, que hom no dubtaria en posar en lloc d'un dels querubins de la Madona de Murillo.

S'acostà al confessorari, i començà:

— Pare, dec acusar-me d'un pecat.

— Dignes, filleta, dignes, que essent teu, té d'èsser tan insignificant, que poca penitència serà excessiva.

— Doncs, és el cas, pare, que ahir vaig trobar-me al llit els pantalons del xofer del senyoret...

— Ho veus, infeliç? res de penitències... si això no cal ni confessar-ho...

— Oh, pare meu! És que a dintre els pantalons hi havia el xofer... i jo era a sota!

A. MILS

El noi tímid

Es deia Joan, però tothom el coneixia per el «noi tímid».

Realment, En Joanet era tan apocat, tan pobre d'esperit, tan poqueta cosa, que les noies de la colònia havien acabat per ni fer-ne cas.

Solament una, la Irene, semblava interessar-se per aquell tros de carn beneïda, i sovint, en els capvespres estivals se'ls veia per la platja parlant segurament de la lluna, de la calor i d'altres temes tan interessants com aquests.

Però la Irene era noia de temperament un xic càlid i buscant mil excuses, procurava que el «noi tímid» pogués comprovar la duresa de les seves anques, la tivantor dels seus pitets bufons com uns matons de monja, o la puresa de línies de les seves tornejades pantorrilles.

Un dia, tant i tant va porfiar la Irene en les seves arrambades i les seves exhibicions, que el pobre Joanet va sentir que una cosa li pujava gola amunt, que els ulls li feien pampallugues i que els braços se n'hi anaven cap aquell cosset tot ell perfeccions que convidaven al més dolç dels pecats.

No obstant, el xicot, sempre tímid, no s'atreia a donar sortida als seus instints, i tremolant-li la veu, preguntà a la Irene:

— Escolti: que s'enfadará si l'abraço i li faig un petó?

Ella, encesa pel desig, se'l quedà mirant fixament i remugà rabiosa:

— Això no es pregunta, beneit! Això es fa sense dir res.

— Si, sí; altra feina hi ha! No hi tornaré pas més! Prou me'n recordo d'ara fa dos anys!

— Beneit! Què li va passar ara fa dos anys?

— A mi res, però a la Isabel no li vaig demanar permís, i... la feina que va tenir la llevadora!

La Irene, en sentir això, encara fugí. Digueu-li tonto!...

RUQUET

Conte premiat del número passat:

Un home pràctic

L'aposta guanyada

AQUESTA història és ianki, de la terra del Ku Klux Klan, de la llei seca i de les estrelles de cine.

El fet passà no fa gaires dies en un d'aquests bars que quasi bé no tenen altre objecte que servir de porta d'entrada a un meublé.

Assentat davant d'un bifeck que devora consciencudament banyant-lo copiosament amb cervesa, un nordamericà llegeix un diari de la seva terra. De prompte, dirigint-se a un company seu de taula, li diu:

— Aquest vespre no hi ha aquí cap dona que valgui la pena.

— Home! Sí! Aquella rossa que està assentada a la porta no està gens malament.

— Està molt passada!

— Ca, home! Se l'ha mirat malament!

— Vagi, vagi, ja veurà si s'hi diverteix gaire!

— Què s'hi juga, que sí?

— Dos pessetes!

— Van jugades!

Al cap de mitja horeta, el veí de taula de l'americà compareix tot satisfet.

— Veu, com jo li deia que estava molt bé?

— Ja ho sabia!

— Ah, sí?

— Sí, senyor. És la meva dona! Tingui les pessetes. Jo perdo vuit rals, però la meva dona no li deu pas haver fet per menys de tres duros...

SARDY NETTA

L'ingratitude dels homes

EN aquest món — em començà dient ahir la Ramoneta, una xicoteta d'uns trenta cinc anys, que es guanya la vida a les tardes a cà la Raquel i a les nits a cà la Pepita, per anar canviant— no hi ha res més ingrati que els homes.

Fixa't sinó. Ahir, encara que no t'ho creguis, va venir aquí un xicotet de catorze anys, nou de trinca!

— Què dius, santa cristiana? Estàs segura que encara en queden d'ocells d'aquests?

— Seguríssima! Figura't si a mi, que tantes vegades quan era més jove, em vaig fer passar per novata rigorosa, em donaran gat per llebre...

Bueno, jo, què vols que et digui? Ja saps quin natural tinc. Me'l vaig pendre amb interès, i no sols el vaig servir bé, sinó que encara li vaig ensenyar una pila de coses que no coneixia... Fins li vaig dir com havia de fer per evitar el contagi de certs mals, i quins trucs havia d'empènyer si algun dia tenia relacions amb alguna xicoteta de bona família i volia evitar compromisos...

— El vas tractar com no l'hauria tractat son pare, vaja!

— Ni més ni menys, tant si t'ho vols creure

— I per què no ballar amb mi, Rafelet?

— Perquè m'estreny massa fort i em rebrega la roba!

com si no! Doncs, *bueno*. Quan se n'anava, li dic:

— Apa, que ara, amb tot això que saps, no presumiràs poc davant dels teus companys! Què els hi diràs de mi?

I el grandíssim desagraït va i em respon:

— Jo no els hi parlaré de tu... Me'n daria vergonya... Diré que tot això... ha sigut amb la meva cosí na!

R. E. TALLET

Una frase sentida en ple Palau de Justicia a un senyor dels que s'abillen amb toga:

«Ya verá usted como yo acabo con las *insulas* de esos demandantes...»

Després diran d'En Fargas!

Fa prop d'un mes van penetrar uns lladres en un

estanc del carrer de Sant Joan de Malta, emportant-se tot lo que varen trobar.

Dilluns la policia en va enganxar tres o quatre i els hi ocupà encara varis paquets dels pursos que havien robat.

Els devien guardar per festes.

Un anunci de *La Vanguardia*:

«Pelotas para niños de celuloides».

Veu's ací una classe de criatures que no coneixiem.

De la vida alegre

A l'«Edén Concert» varem tenir dos debats ahir al vespre. La Paquita Pagan i la Lucinda, que no és la del Quixot, però damunt de la que es podria fer un llibre i una pila de coses més. L'Alcazar diu que aviat plega. Es pot sapiguer on va, maca?

Un xic més avall, o sigui a cà'n «Monte-Carlo», la Conxita Cisneros, aquell bibelat tan amable i tan mono, fa d'estrella. Ja ho veuen, tan petita! La Niña de Utrera, cada dia més castissa. L'altre dia es volia crospar un tzigian pensant-se que era un *cangrejito*.

Los dardos de Cupido es nomena la nova revista que

— Irene, jaestic cansada de que durant les reunions se't trobi sempre pels passadissos acompanyada d'algun Jove.

— Peròmamá, compren que al saló hi ha massa gent!

han estrenat al «Concert Apolo». Es una ccseta que està bé, la música és entretinguda i les xicotetes que hi prenen part van més a l'hora que un «Longines». Entre elles recordem a la simpàtica Elo Franch, a la Pepeta Cortés, a la Calderón, a la Gallardito, que fa deu anys que treballa i cada dia està més maca, i a la Perla Mora.

Al «Ba-ta-clan» la cosa va *in crescendo* amb la revista *Fri Fri*. La Nagrita cada dia està més plena. Com ho fa, per engreixar-se tant, maca? En canvi, la que està trista i no sabem perquè, és l'Antònia Fuentes. *La rumbista està triste... ¿Què téndrà la rumbista?* No ho sabem. Li preguntarem a la florista, aquella senyora que exhibeix uns palmissos que al preu que ara està la carn, valen una fortuna...

Per cà'n «Pompeya» no hi ha gran cosa de nou. Segueixen els Skechs i segueixen la Rainom, la Dorsay, la Pilarín i la Leo Pons, bonica com un pecat, puix ja és sapigut que hi han pecats molt macos...

I per a finir, els senyors del «Folies Bergères» continuen tenint-hi Les Durand, que fan més coses, que una franceseta de la Rambla. En Baldomerito, aquell noi que fa l'apio en escena amb una gràcia sense igual i l'Emilia Domingo, que no és parenta, segons ens han dit, d'En Marcell...

EL NOCTÀMBUL INDISCRET

EN Santpere ha tingut un altre encert al seu teatre amb l'estrena de *Margarida de Navarra*, i l'«Espanyol» s'omple cada nit com en els seus millors temps. El programa sempre està ben combinat i amb *Margarida de Navarra* alternen dos o tres vodevils d'aquells que En Bergés i l'home de les mans màgiques saben triar i remenar.

El anillo de Lucrecia continua donant quartos al «Nou» i als autors. Ha vingut com anell al dit, ja vos ho diré. En Varó i l'Angulo diuen que si això dura, aviat tallaran el cupó. Jo crec que tenen raó, perquè, ara per ara, ja tallen el bacallà!

Per dintre de pocs dies anuncien un altre aconeteixement al «Nou»: l'estrena de *El abanico de S. M.* que asseguren serà una cosa grossa. Una mena de vano de plomes, que són els més grossos que coneixem.

Al «Tivoli» també estan de preparatius d'estrena. Es tracta d'una cosa que es diu *La Vaquerita*, i tenint això en compte, suposo que serà una obra de molta llet.

Dissabte a «Novetats» ens donaran a conèixer una nova obra d'En Guerrero: *Cómo se hace un hombre*. Jo no hi faltaré, perquè a mi m'agrada molt perfeccionar els meus coneixements i ara per ara, només sé com es fa una criatura...

Els senyors del «Victoria» activen els assajos de *A orillas del Volga*, sarsuela d'En Puig i Ferrer i En Navarro Costabella, amb música dels mestres Caparrós i Garriga, que segons les nostres noves, és una cosa grossa com correspon a la fama dels autors.

Al «Barcelona», l'Inaudi fa càlculs i En Zorrilla fa riure, i al «Goya», En Sassone dona conferències amb la Palou de *ejemplo vivo*. No està mal, l'exemple, no està gens malament!

EL NEBOT TAFANER

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbaró, 27
Assenador

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

(VERDURA)

Piassa de Santa Madrona, 8
Davant el Banc d'Espanya

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Funcionelles e higienics estretors LA CORONA presentats en forma de aljares espiel - Dos de 9'25 i '50 - ACORABATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tot!

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADAS, HIGIENICAS I REPAROSAS
QUARTOS DE BANY - VRES ENTRADES RESERVADAS DES DE
1 A 10 PESSETES

**PERFUMERIA
ASTRA**

Venda a granel, a litres i a pès
- Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjans de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

Q U'badada ensopaga. Sapiguen nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passen per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hegin ensopagat-Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

EL CUPIDO

COMTE DEL ASALTO
COSTA DEBARRACONS
COSTA UN REAL I A'ESTIMAR MIL

POSADA DE LA VEGA

Esplendides habitacions - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, inyeccions de
606 i 914 a 6 pessetes.

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y UNICA CASA

EN GOMAS HIGIENICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 0'50 CADA

1 SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producto potente contra la SARNA (propag.).
Basta dany la descomponer la SARNA en 10
minuts. Descompra sempre de les Institucions
COMTE DE L'ASALTO, 84. - BARCELONA
i Centros d'Españoles.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las
vias genito-uritarias, así del hombre
como de la mujer, se curan pronto y
bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las pri-
meras tomas.
Casa Sagaló, Rumbia las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el tercer fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani com la formosissima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el tercer fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

EL ARTE DE CONQUISTAR RAPIDAMENTE

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer es completa la magistral concepció oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest d'elles il·lbre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

— Jo no sé com t'has enamorat d'aquest músic!
— Ai filla, té uns dits que no tenen preu!